

L'indiot de la Família Palanca

El pare de la família Palanca estava molt preocupat en pensar que l'endemà era Nadal, i encara no tenien la cosa tradicional per celebrar-lo: l'indiot. «En aquesta festa no hi pot faltar l'indiot», deia tot esverat.

Després d'haver dit aquestes paraules, s'arreglà una mica i se'n va anar a casa d'un seu amic, que es dedicava a criar indiotis cada any. Però va tenir de marxar amb les mans buides, perquè els pocs que els hi quedaven, ja els tenien demanats. Després es va dirigir a una altra casa que també es dedicaven a criar indiotis, i també va tenir de marxar sense res. D'aquesta manera va recórrer d'altres cases més; totes amb la mateixa resposta: «Ja no en queden més». Després va recórrer algunes granjes avícoles, entre les quals n'hi havia una que encara en tenien un; això sí, era molt petit, per la colla que són la família Palanca. El pare va dir que no el volia perquè quasi no menjarien res. Així és que en Palanca ja ho deixava córrer això de l'indiot i no se'n va preocupar més.

En arribar a casa seva, el primer que li va dir la seva esposa va ser que ja no es tenia de preocupar per l'indiot, puix ja el tenien. El senyor Palanca va quedar parat de sobte:

—I on l'heu comprat?, va dir el pare.

—Doncs no l'hem comprat. Jo he sortit a fora, i el primer que he vist ha estat aquesta inofensiva bestiola que anava menjant blat de moro —va respondre la mare.

—Doncs vinga, ja el podem matar, i així demà no tindrem tanta feina! —exclamà el pare tot alegre.

El dia de Nadal va arribar. La família Palanca ja era a taula, esperant el dinar. Quan s'acabà el primer plat, va venir el rostit de l'indiot. Quan ja s'havien menjat l'indiot, es va oír que trucaven a la porta. El senyor Palanca s'aixecà de taula i va anar a obrir. Aquella persona el primer que li va dir va ésser:

—No ha vist per casualitat un indiot força gros, d'uns dotze quilos?

El senyor Palanca, va dir que no.

Aquell senyor, va seguir:

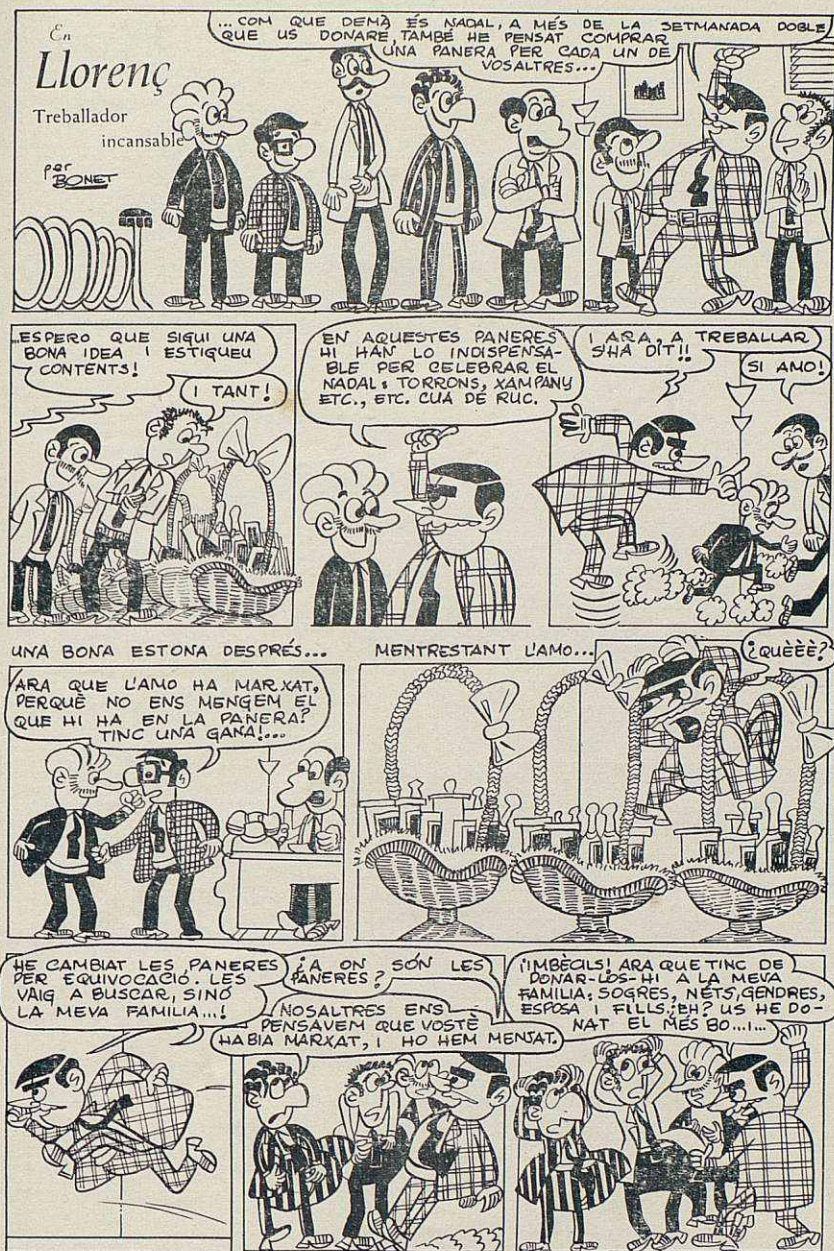
—Doncs jo, amb els meus propis ulls, vaig veure com la seva senyora agafava l'indiot i se l'enduia cap a dins. No ho negui!

El senyor Palanca va quedar vermell de cop i va dir:

—Això que diu és ben cert, però ens l'hem menjat, pensant que era per nosaltres.

La veritat és que el pobre senyor Palanca, va tenir de pagar cara la broma. A més de les 1.200 pessetes, que era l'import de l'indiot, tingué de pagar 2.000 pessetes de multa per no buscar qui era l'amo d'aquell magnífic indiot.

Isidre Bonet

CARRETERA 5/n - TEL. 54

STA. EULALIA DE RONSANA

Les deses Felices Fiestas y próspero 1971